

ה"ת 30695/05/17 - מהנד קוואסמי נגד ביי אנד דרייב שירותי מימון (2004) בע"מ, מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 30695-05-17 קוואסמי נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת מיקה בנקי
המבקש	מהנד קוואסמי
נגד	
המתלוננת	ביי אנד דרייב שירותי מימון (2004) בע"מ
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה בעניין רכב מ.ר. 74-068-39

1. ענייננו בבקשה להחזרת תפוס - רכב אשר נמכר בין מגרשי רכבים עד שהגיע לידי של המבקש. הרכב נתפס ע"י משטרת ישראל בעקבות תלונה על גניבתו שהגישה המתלוננת, שהיא המגרש הראשון שמכר אותו.
2. חברת ביי אנד דרייב שירותי מימון (2004) בע"מ ("המתלוננת"), חתמה על הסכם מכר עם חברת תיימור קאר אבו פארס רים, במסגרתו **מכרה** המתלוננת את הרכב נשוא החלטה זו לתיימור. מגרש תיימור מכר את הרכב לצד שלישי ומשם נמכר הרכב למבקש, מר קוואסמי. לטענת המתלוננת, מגרש תיימור לא שילם לה את תמורת המכירה שנקבעה ועל כן הגישה תלונה במשטרת ישראל על גניבת רכב - וזה נתפס מידי של המבקש.
3. משטרת ישראל הודיעה כי אין לה עמדה בסכסוך בין הצדדים, ומכאן ההליך שבפניי, בו חולקים המבקש והמתלוננת מי משניהם זכאי לקבל בשלב זה לחזקתו את הרכב נשוא המחלוקת.
4. ההכרעה המונחת לפתחו של בית המשפט בתתו צו לפי ס' 34 בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] תשכ"ט - 1969 מצומצמת לשאלת החזקה בנכס, וגם בשאלה זו אין הכרעתו של בית המשפט אלא הכרעה ארעית, עד שיידרש בית המשפט האזרחי לתביעה קניינית-חוזית בין הצדדים.
5. מאחר ואין ענייננו בהכרעה בסכסוך הבעלות או בסכסוך החוזי-כספי בין הצדדים, הרי שהעובדה שהרכב היה בחזקתו של אחד הצדדים היא כראיה לכאורה לזכותו להחזיק בנכס עד להכרעת בית המשפט האזרחי (ר' לדוגמא ב"ש(ת"א) 91075-05). אין חולק, כאמור, כי הרכב היה בידי המבקש בעת תפיסתו.
6. יתר על כן, המתלוננת הודתה בדיון בביהמ"ש בפה מלא כי יש הסכם מכירה מוחלט, כי החזקה ברכב נמסרה על ידה מרצון, וכי כל שנותר הוא הסכסוך האזרחי בינה לבין תיימור, וללא כל זיקה למבקש שרכש את הרכב מצד שלישי.
7. במצב דברים זה אין למתלוננת כל יסוד לדרישת חזקה ברכב במסגרת ההליך שבפניי ולפיכך יש להחזיר

את הרכב לידי המבקש.

8. למעלה מן הדרוש אציין כי ניסיון המתלוננת להסתמך על סעיף 5 בהסכם אינו יכול להועיל לה.

בסעיף זה נקבע כי אם לא ישלם הקונה (תיימור) את התמורה תוך 10 ימים - הדבר יחשב להפרת הסכם מצידו והמוכרת תוכל למכור את הרכב לכל צד ג' אחר.

הדרך הסבירה לפרש סעיף זה היא כמתייחס לתקופת הביניים - בין חתימת ההסכם לבין מסירת הרכב לידי הקונה. בתקופה זו הרכב עוד נמצא בידי המתלוננת המוכרת, אך היא כבר מחוייבת לקונה, והקונה פועל בפרק זמן זה לגייס את סכום הכסף לרכישה. סעיף זה מגן על המתלוננת שלא תחכה לקונה ללא הגבלת זמן, אך תוקפו פג משעה שהמכירה 'מתבצעת' והרכב עובר לקונה. פרשנות זו אף עולה בקנה אחד עם סעיף 3 בהסכם הקובע כי התמורה תשולם עד מסירת הרכב לקונה.

מהעובדות שבפני עולה כי המתלוננת הסכימה למסירת הרכב לתיימור תמורת המחאות עתידיות שקיבלה. טענותיה נולדו לאחר שהמחאות לא נפרעו, ואולם בכך אין כדי לפגוע בזכות החזקה שהועברה בסופו של דבר למבקש.

9. בסיכומיה טענה המתלוננת כנגד עסקת הרכישה של המבקש ואולם גם מטענה זו אין בידה להיבנות משעה שהיא מודה שהרכב יצא מחזקתה בהסכמה ובמסגרת הסכם מכירה מוחלט. מה שאירע ברכב לאחר מסירה זו - אינו מעניינה של המתלוננת במסגרת התיק שבפני, וכדבריה שלה - כל שנותר הוא הסכסוך האזרחי בינה לבין תיימור. בעניין זה הציג המבקש קבלות על תשלומים שביצע, אך כאמור - אין צורך בהכרעה בעניין זה משעה שתיימור והצד השלישי מסכימים כי המבקש רכש את הרכב ושילם את תמורתו.

10. המתלוננת טרחה והסבירה בטענותיה, הן בכתב ובן בעל פה, את הסיבות בעטיין הגישה תלונה על גניבה למשטרת ישראל. לאור ההכרעה לעיל, הנסמכת בעיקרה על הודאת המתלוננת עצמה כי הלכה למעשה אין לה זכות חזקה ברכב אלא רק סכסוך כספי עם תיימור, הרי שלא הייתה הצדקה כי המתלוננת תנקוט בצעד דרסטי של הגשת תלונה למשטרה ונטילת הרכב מהמבקש, שהוא צד חיצוני לסכסוך ותם לב בהקשר אליו.

11. סיכומו של דבר - משטרת ישראל תמסור את הרכב לידי המבקש, מר קוואסמי.

12. המתלוננת תישא בהוצאות המבקש בסך 500 ₪.

ניתנה היום, ח' אב תשע"ז, 31 יולי 2017, בהעדר הצדדים.